

מסורת הש"ס

(א) [לטל מ: תת: 2] לקמן
סד: (ג) ופי' תמי' יבמות
סו: דיה' 11 (ד) קודין 20
יבמות 11 לקמן 30 ג'
ז' (ו) [וי' תמי' תהי' מדי' כיהי'
בדי' כהמ' כ' דלא כרבי
11] (א) 11 (ב) 77 (ג) 11:

מוסף רש"י

קונם שאני עושה
לפי' אשה אשתה
לעלה מה שאני עושה
מלאכה היא אביר לפי
בקים יבמות 23 משפ'
די יהי לטר' כהקנא
לחיי' 20 אינו צריך
להפיר אין כעלה לר'ן
לפיר שאני נראה חל
שהי' משועבד לו 25
דמין דקא משעבד ליה
למשה דיה לא מלא
נראה יבמות 23 דלא
אמה ליה דלא כל כמיה
לאפקיה לנעל מה דבר
ליה רמזתו 25 (ו) 19
ולפי' אשה העדיף נמי
לא חייבין דמי מעשה
נמי לעלה הוא 11
שואל העדיף עליו יתר
מן הראי' אשה העדיף
על מעשה דיה יתר מן
הראי' לו יוחר ממש שהיא
חייבת לעשות לו ובסמות
לקמן 21 אמרין מל
היא עושה לו משקל ה'
כעשי' שמי כיהיה שני
עשה כעשי' בגליל ולי
אמה העדיף קופה אפי' 21
דלא כהא לעולם כעשי'
הנר 25 ויפשו 30 ופשי'
לא משעבד ליה והעדיף
חיל מרד ויפשי' דעדיין
לא נעשי' המלאכה יבמות
23 והעדיף דיה היא
וחיל עלה קונם ויפשו
והוא אומר יגרשנה ויהי'
דאיהו מלאכה העדיף
אמר הגירושין אפי' כשהוא
כרשומי אמר
מלאכה וכל מעשה דיה
מניחוין ויפין ויפשי'
אלא אוסר דבר שלא בא
לעולם כגון מעשה דיה
שעשירה לעשות ולכתוב
לעולם אחר גירושין אפי' 21
שלא בא לרשותי כגון שאל
לעולם דיה כרשותי היא
לכשתיבה כרשותי ששאל
לו יהיא אפשי' ויפשי' סבר
כהא מירתי' לן דהס'
אוסר דבר שלא בא לעולם
הכי דבוי כרשותו ללחצי'
כשהא לעולם כגון מעשי' 21
אכל אין אפשי'
דעלוב' אפי' שאל לעולם
ואינו כרשותו אלא לחצי'
וזמן ולכשיבוי' לרשותו
יחיל עליהן אוסר 25 ויר' 25
25 א' שכן אין אדם
אוסר פירות חבירו על
אביר פירות חבירו על
קונם פירות על פניו עיל'
לא חיל הלס' ופי' 21:

אף על פי פרק חמישי כתובות

גמ'

עין משפט גר מצוה

א א ב מ"י פי' מה'
מדי' ה' י סתב
לאין רמז טושי' יד ס'
לר' פשי' על ויפשי'
אהי' פ' פ' פשי' כ'
22 ג מ"י פי' מה'
ערכין ה' טו'
22 ד מ"י סס ה' מ'
22 ה מ"י סס ה' טו':

קונם שאני עושה אפי' אפילו גרסי' שאני לא הו' דבר שאין בו
ממש דהא מן נפי' בחרה לדמרי' (דף פא): קונם שלא אתן
תנן למי בקרן אינו יכול להפיר:
אִינו צריך להפיר כמעלה

מוזות שיחוי ומעשה ידיה שמת' ומותר לא שמת' מעה כסף קיין
ומעשה ידיה עיין דמתי' לקמן דף סד: מה היא עושה משקל חמש
סלעים: והא עיין קמי'. בתמי': ומה היא עושה לו. ומדפריש' בחר
מעשה ידיה ומה היא עושה לו מכלל דרישא במעשה ידיה איירי ולא
במוט: שפי' קשה לנווהו יומר מן
הערי: הכי קאמר [לעולם כמות
איירי ברישא והכי קאמר] סיפא ומה
היא עושה לו עיקר דנדע מותר מאי
ניהו: משקל חמש סלעים. קלע של
יהודה כפליים במשקל קלע של גליל:
מי אמר שמואל הכי. והאמר שמואל
שעדין לא עוקר דמיה פליגי ועל
אר' יוחנן הסנדלר חולין ואע"פ
דהשתא לדידיה הוא אלמא טעמא דר'
יוחנן משום דבר שלא בא לעולם הוא
עושה יהיה עוקר דמיה כמות מותר
הואל ואינו מעלה לה מעה כסף
עליו לא עוקר דמיה כמות מותר
הואל ואינו מעלה לה מעה כסף
וכהא אמר שמואל הלכה: והסגן
קונם שאני עושה לפיך. מה שאני
עושה יהיה עוקר לפיך. מה שאני
הקדש מליהנות לו: אינו לר'ן להפיר.
נדר זה שאין בה כח להקדישו לפי
שהוא שלו: שמה העדיף עליו. יומר
שלא עסקו לה סמכים משקל חמש
סלעים דמותר זה אינו שלו ויכולה
להקדישו: ר' יוחנן בן גורי אומר.
אף עיקר מעשה ידיה לר'ן הפירה:
שמה יגרשנה. והיא הגדר מל
משעבדה אינה משועבדת לו למעשה
דייה: וספא אסורה לחזור לו. לפי
שנסקר מעשה ידיה עליו ואי אפשי'
לו ליהר שלא תטוחן ולא תפסה וכל
שאר מלאכות השניות במשנתו 23
שהאשה עושה לנעלה: ואמר שמואל
הלכה כו'. אלמא לנשיגראשנה מל
הגדר. אלמא אדם מקדיש דבר שלא
בא לעולם שעדיין לא גירשה: כי
אמר שמואל הלכה כו' יוחנן בן גורי
לנעודה. קאמר. כלומר הלכה דיפר
ולאו מטעמיה דאילו לר' יוחנן עיקר
מעשה ידיה לר'ן הפירה ולשמאל
משום העדפה שמה העדיף על הראי'
הוא דאמר יפר. והשתא נמי הוה מלי
לאפקיו סוף סוף לא בא לעולם דהא
לא נעשה אלא אפקי ליה קויא
אחריתא: אין הלכה כפי'ק. דלומר
אין לר'ן להפיר אלא יפר: אלא אמר
רבי יוסף. לעולם הלכה ומטעמיה
קאמר ומשום שמה יגרשנה: ושאני
קונמוס. הקדש שאינו הקדש לכל
אלה על אדם אחד כגון קונם: מפור'.
שהוא מופס כמקום שאין סתם הקדש
מופס שאדם אוסר פירות חבירו עליו
ואומר קונם פירות פלוני עלי ובסתם
הקדש אין אדם מקדיש דבר שאינו שלו
הלכן אדם אוסר עליו נמי דבר שלא
בא לעולם אלא מתמי' במקדיש הקדש
גמור איירי ואינו מותר למתוסם
כקונם: אמר ליה אביי. ומה ראייה

מוזות תחת מעשה ידיה ומעה כסף תחת
מותר וכיון דלא קא יתיב לה מעה כסף
מותר דידה הו' רב אדא בר אבהו סבר
חקנו מוזות תחת מותר ומעה כסף תחת
מעשה ידיה וכיון דקא יתיב לה מוזני מותר
דידיה הו' במאי קמיפלוגו מר סבר מידי
דשכיח ממירי דשכיח ומר סבר מידי
דקיין ממירי דקיין מיתיבי 11 תקנו מוזות
תחת מעשה ידיה אימא תחת מותר מעשה
ידיה תא שמע 12 אם אינו נותן לה מעה כסף
לצורכיה מעשה ידיה שלה אימא מותר
מעשה ידיה שלה והא עלה קתני מה היא
עושה לו משקל חמש סלעים שתי ביהודה
הכי קאמר מעשה ידיה כמה הו' דלידע
מותר דידה כמה משקל חמש סלעים שתי
ביהודה שהן עשר סלעים בגליל 13 אמר
שמואל הלכה כרבי יוחנן הסנדלר ומי אמר
שמואל הכי והתנן 14 קונם שאני עושה לפיך
אינו צריך להפיר רבי עקיבא אומר יפר
שכא העדיף עליו יתר מן הראי' לו רבי
יוחנן בן גורי אמר אפי' שמה יגרשנה ותהא
אסורה לחזור ואמר שמואל הלכה כרבי
יוחנן בן גורי כי אמר שמואל הלכה כרבי
יוחנן בן גורי להעדפה ולימא הלכה כרבי
יוחנן בן גורי להעדפה אי נמי אין הלכה
כתנא קמא אי נמי הלכה כרבי עקיבא אלא
אמר רב אבי קונמוס קאמרת שאני קונמוס
מתוך שאדם אוסר פירות חבירו עליו אדם
מקדיש דבר שלא בא לעולם אמר ליה אביי
בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו שכן
אדם אוסר פירותיו על חבירו יאמר דבר
שלא בא לעולם על חבירו שכן 15 אין אדם
אוסר פירות חבירו על חבירו 16 אלא אמר
רב הונא בריה דרבי יהושע ב'אומר מתקדשו
די לעושייהם דידיהם ויתנו בעולם וכי
קאמרה הכי מי מקדש' הא משעבדא ליה
דאמרה לבי מיגרשה ומי איכא מידי דאילו
השתא לא קדיש ולקמיה קדיש אמר רבי
אלעאי אלמא לא אילו ידאומר לחבירו
שרה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך
תיקדש מי לא קדשה מתקופ' לה רבי ירמיה
מי דמי התם בידו להקדישה הכא אין בידה
לגרש את עצמה הא לא דמיא אלא לאומר
לחבירו ישרה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך
תיקדש דלא קדישה מתקופ' לה רב פפא מי
דמי התם גופא ופירות בידא דלוקח הכא גופא
בידה הוא הא לא דמיא אלא ידאומר לחבירו

שמה יגרשנה ב'. ואם תאמר
ולר' דלומר יכולה אשה
שחאמר לנעלה איני ניונת ואינו
עושה למה לי לנמקט שמה יגרשנה
למא שמה תאמר איני ניונת ואינו
עושה וי' דלא לא דהכי שמה
אומרת כן: כ' אמר שמואל הככה
כרבי יוחנן בן גורי להעדפה. פירוש
הקונטרס מגומגום כמו שפירש
בעלזו וגראה לר' דהכי פירוש
להעדפה דסבר לה שמואל כרבי
יוחנן בן גורי כהא דהעדפה לנעלה
ובמך היא גריס וימא הלכה כתנא
קמא אי נמי אין הלכה כרבי עקיבא
וכן פירש ר"ח:
בשלמא אדם אוסר פירות
חבירו עליו שכן אומר
פירותיו על חבירו. פירוש דהס' אוסר
משום דלחמך מהן כרשותו יאסור
דבר שלא בא לעולם על חבירו שאין
לא זה ולא זה כרשותו שכן אין אדם
אוסר פירות חבירו על חבירו לפי
שניהן אינם כרשותו:
לכשאקחנה ממך כפי' דמי' וד
והע"ג דהס'
קאמר לכשאקחנה והכא לא קאמרה
לכשאחגרש אין נראה לו לחלק:
הכא אין בידה לגרש עצמה.
מימה דהא בידה לומר איני
ניונת ואינו עושה יש לומר דרואה
לישא גס אליבא דרבי לקיש:
דה

פירות חבירו על חבירו דעבשו היא משעבדת לו למעשה ידיה ואינה ראויה להתפוס בקונם ולכשיגרשנה
קאמר דמיל ועוד שעדין לא נעשי' המלאכה עד לאחר גירושין ומורה: כשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו. בקונם שהרי אדם אוסר
פירותיו על חבירו בין כגון קונם לחבירו לבדו בין שהקדישו סתם הקדש גמור: יאמר דבר כו'. בתמיה: דבר שלא בא לעולם. לא המלאכה כהא
ולא הרשות כהא לדיה להתפוס עד שתחגרש: שכן אין אדם כו'. שממקום שכתב אין אהי יכול ללמוד אוסר שהרי אף בקונם אין אוסר פירות חבירו
על חבירו לומר קונם פירותי עליו: כאומרים יקדשו ידו כו'. שהמלאכה כמי שכתב לעולם ועל הגירושין שלא באו קא מסיק ואילו ומתמיהן באומר
מעשה ידך הקדש: ומי איכא מידי כו'. כלומר מיראת לא בא לעולם דמלאכה לא בא לעולם דגירושין לא מיראת דאילו השתא ליה לה רשותא
לאקדושיה והשתא קדיש לקמיה: מי לא קדשה. אם מכרה ומור לקחה: בידו לפקדישה. שהרי כעשו שלו וכי הכי
דלאו אקדשה הויא קדשה כי אמר נמי מיקדשו לקמיה קדשה: הא לא דמיא. מקנא קדושיה היא: האס. גבי מכרתי לך אין לו כעשו זה
לא גוף ולא פירות ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו: כהא גופא בידה הוא. והכי יקדשו ידו אמרה: הא לא דמיא. מקנא דאקדמיה היא:
לא